

บทที่ 1
บทนำ

1.1 เศรษฐศาสตร์ คืออะไร

วิชาเพรชรศาสตร์ เป็นวิชาที่ศึกษาว่ามนุษย์ควรเลือกใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด (เช่น ที่ดิน แรงงาน และสินค้าทุก ได้แก่ ครอบครัว กองเรืองจัก และตัวภารมันบ้านช่อง) อย่างไรเพื่อทำการผลิต แลกเปลี่ยน และบริโภคสินค้าและบริการ

จากคำจำกัดความข้างต้นได้ก่อสร้างถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องในทางเศรษฐศาสตร์นลายประการ
ด้วยกัน ดังนี้

การขาดแคลน (Scarcity)

การขาดแคลนนับเป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญที่สุดในทางเศรษฐศาสตร์ ถ้าไม่มีปัจจัยทางการ
ขาดแคลนแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องศึกษาวิชา เศรษฐศาสตร์ การที่เกิดการขาดแคลนขึ้นเนื่องจาก
ความต้องการของมนุษย์ในสังคมมีมากกว่าความสามารถของสังคมที่จะตอบสนองได้ทั้งหมด จึง
ผลักดันให้มนุษย์ต้องทำการตัดสินใจเลือกสิ่งที่จะสนองความต้องการและความพอยได้ดีที่สุด

การเลือก (Choices)

ปัญหาการขาดแคลนและการเลือก มักไปด้วยกัน บุคคลแต่ละคน หน่วยธุรกิจต่างๆ ตลอดจนสังคมโดยส่วนรวม ต้องตัดสินใจเลือกทางเลือกทางให้ทางหนึ่ง บุคคลต้องเลือกระหว่าง การทำงานที่มีรือการศึกษาต่อ ระหว่างการไปถูกพยนต์หรือไปรับประทานอาหารอกบ้าน ธุรกิจต่างๆ ต้องทำการตัดสินใจว่าควรซื้อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ไหน ควรผลิตสินค้าอะไรออกจำหน่าย ควรกว่าร้านแรงงานอย่างไร ควรสร้างโรงงานใหม่มิฉะ

ความชำนาญเฉพาะอ่อง (Specialization)

วิชา เศรษฐศาสตร์ เป็นการศึกษาถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในระบบเศรษฐกิจ (เช่น ประชาชน ธุรกิจต่างๆ และสังคม) ว่าได้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่คิดว่าเหมาะสมแก่ตนเองมากที่สุด อย่างไร

ในการเลือกผลิตสินค้าและบริการกี่ชิ้นกัน จะตัดสินใจเลือกผลิตสินค้าใดนั้น มุ่งเน้น
มักจะเลือกทำในสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคมากที่สุด นั่นคือ ประเทศใดมีแรงงานมาก
และค่าจ้างแรงงานอยู่ในระดับต่ำ มักเลือกวิธีการผลิตที่ใช้แรงงานเป็นสัดส่วนมากเมื่อเทียบกับ
ปัจจัยการผลิตอื่นๆ เป็นกรรมวิธีในการผลิตหรือที่เรียกว่า การผลิตแบบ Labour-intensive

การแลกเปลี่ยน (Exchange)

การแลกเปลี่ยน ช่วยเสริมให้เกิดความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างขึ้น ถ้าหากไม่มีการ
แลกเปลี่ยนเกิดขึ้น ความชำนาญเฉพาะอย่าง ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะบุคคลไม่สามารถ
แลกเปลี่ยนสินค้าที่ตนเชี่ยวชาญในการผลิต กับสินค้าที่ตนไม่เชี่ยวชาญในการผลิตได้

1.2 แขนงวิชาเศรษฐศาสตร์

เราสามารถแบ่งแยกออกได้ในลักษณะต่างๆ แต่ที่นิยมกัน มักแบ่งตามวิธีการศึกษา
(Approach) โดยแบ่งออกได้เป็น 2 แขนง คือ เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม และ เศรษฐศาสตร์มนุษย์

เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม (Microeconomics) เป็นการศึกษาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
เกี่ยวกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของหน่วยเศรษฐกิจหน่วยอย่าง เช่น ผู้บริโภคแต่ละคน พนักงานหรือ
ลูกจ้าง หรือผู้ผลิตแต่ละคน หรืออุตสาหกรรมแห่งใดแห่งหนึ่ง โดยจะศึกษาถึงพฤติกรรมในการ
บริโภค ทางเลือกของธุรกิจ การกำหนดราคาสินค้าในตลาด การเปลี่ยนแปลงในราคาสินค้าและ
การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้บริโภคและผู้ผลิตอย่างไร โครงสร้างของตลาด การ
กำหนดราคารองปัจจัยการผลิต และการกระจายรายได้ระหว่างครอบครัว ตัวอย่างเช่น การศึกษา
ว่าทำไนมีบุคคลจึงอยากมีรถยนต์มากกว่ารถจักรยาน และผู้ผลิตทำการตัดสินใจอย่างไรว่าควรเลือก
ผลิตรถยนต์หรือรถจักรยาน วิชาเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม เป็นการศึกษาอย่างละเอียดเกี่ยวกับ
พฤติกรรมในทางเศรษฐกิจในyang ได้แก่ นี่โดยเฉพาะโดยไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบต่อส่วนอื่นของ
ระบบเศรษฐกิจ

เศรษฐศาสตร์มนุษย์ (Macroeconomics) เป็นการศึกษาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เกี่ยวกับ
กิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยส่วนรวม ตัวอย่างเช่น การศึกษาถึงสินค้าผู้บริโภค (consumer goods)
โดยจะไม่แยกศึกษาว่าเป็นรถยนต์ โทรศัพท์ เครื่องคอมพิวเตอร์ หรือ เสื้อผ้า การศึกษาถึงภาวะ

รูปที่ 1.1 แสดงให้เห็นถึงวงจรเศรษฐกิจระหว่างตลาดสินค้ากับตลาดปัจจัย ตลาดสินค้าหมายถึง ตลาดที่มีการซื้อขายสินค้า ส่วนตลาดปัจจัยหมายถึง ตลาดที่มีการซื้อขายปัจจัยการผลิต หน่วยครัวเรือน จะตัดสินใจว่าควรจะนำเงินมาใช้จ่ายการผลิตต่างๆ ที่มีอยู่ เช่น แรงงาน ที่ดิน ทุน ตลอดจนการประกอบการไปขายในตลาดปัจจัยเป็นจำนวนเท่าไร โดยหน่วยครัวเรือนจะได้รับผลตอบแทนในรูปของค่าจ้าง ค่าเช่า ดอกเบี้ยและกำไรจากการขายหรือให้เช่าปัจจัยการผลิต เหล่านั้น ในขณะเดียวกันหน่วยครัวเรือนก็จะตัดสินใจใช้จ่ายเงินจากเงินรายได้ที่ได้รับเพื่อซื้อสินค้าและบริการจากหน่วยธุรกิจซึ่งผลิตสินค้าออกมาจำหน่าย

หน่วยธุรกิจหรือหน่วยผลิตจะตัดสินใจว่าควรซื้องานหรือซื้อปัจจัยการผลิตชนิดต่าง ๆ จำนวนเท่าไร และจะใช้ปัจจัยการผลิตเหล่านี้อย่างไรในการผลิตสินค้า ควรจะผลิตสินค้าอะไร เป็นจำนวนเท่าไร?

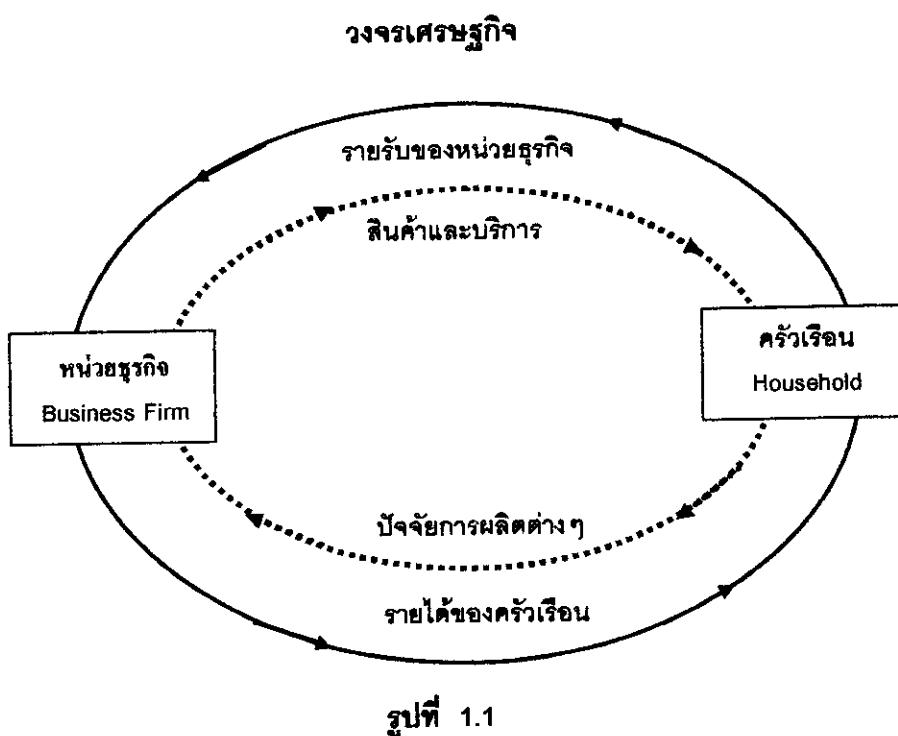
รูปที่ 1.1 แสดงกราฟแสดงมุมเดียนที่เป็นผลจากการตัดสินใจของหน่วยครัวเรือนและหน่วยธุรกิจ เส้นประวัติใน แสดงกราฟแสดงมุมเดียนของปัจจัยการผลิตจากหน่วยครัวเรือน ไปยังตลาดปัจจัยการผลิต และหน่วยธุรกิจเพื่อนำไปทำการผลิตสินค้าและบริการและจำนวนเท่าไหร่กับหน่วยครัวเรือน ส่วนเส้นเอียงลงอก แสดงกราฟแสดงมุมเดียนที่ไหลไปในทิศทางตรงกันข้ามกับเส้นประวัติใน เป็นกราฟแสดงการหมุนเดียนของการใช้จ่ายเงินและการได้รับเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับการได้สินค้าและบริการหรือในการซื้อปัจจัยการผลิต

องค์ประกอบของระบบเศรษฐกิจ คือ หน่วยต่างๆที่ทำน้ำที่ในการดำเนินกิจกรรมในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งถ้าแบ่งแยกตามหน้าที่พื้นฐาน สามารถแบ่งออกได้ 2 หน่วย คือ

1. ครัวเรือน (HOUSEHOLD) เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่ประกอบด้วยบุคคลที่จะทำหน้าที่ในฐานะผู้บริโภคหรือเจ้าของปัจจัยการผลิต

2. หน่วยธุรกิจ (BUSINESS FIRM) เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่ประกอบด้วยบุคคลที่ทำหน้าที่ควบคุมปัจจัยมาทำการผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายให้กับผู้บริโภค

การดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจของหน่วยเศรษฐกิจทั้งสองมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน จนเกิดเป็นวงจรในระบบเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ใช้กลไกการค้าหรือกลไกตลาดเป็นเครื่องมือในการตัดสินปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เมื่อจากออกซ์ ใช้กำไรมีเป็นเครื่องจูงในการผลิต ดังนั้นราคาก็จะขึ้นลงตามผลผลิตหรือราคาของปัจจัยการผลิต จึงเป็นตัวกำหนดว่า ควรจะผลิตอะไร ผลิตอย่างไร และผลิตเพื่อใคร

ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมหรือระบบที่มีการวางแผน(Socialism or Planned Economy) เป็นระบบเศรษฐกิจที่ประชาชนหรือเอกชนไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือปัจจัยการผลิตหรือในสินค้าและบริการที่ตนผลิตได้ และไม่มีเสรีภาพในการจัดการกับทรัพย์สินหรือปัจจัยการผลิตได้ รัฐบาลเป็นเจ้าของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งปัจจัยการผลิตทุกอย่างแม้กระทั่งแรงงานนอกบ้านนักเรียนยังไม่มีเสรีภาพในการเลือกประกอบอาชีพหรือดำเนินธุรกิจใดๆ แม้แต่การให้แรงงานของตนในการเลือกประกอบอาชีพ รัฐบาลจะเข้ามาแทรกแซงในกิจกรรมทางเศรษฐกิจทุกขั้นตอน โดยทางรัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดหรือวางแผนไว้ว่าควรจะทำการผลิตอะไร ผลิตอย่างไร เป็นจำนวนเท่าใด และให้รับสินค้าและบริการเป็นจำนวนเท่าใด

ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม กลไกการค้าหรือกลไกตลาดจะไม่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการตัดสินปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ รัฐบาลจะเป็นผู้ทำการตัดสินใจปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจตามแผนที่ได้วางไว้ ซึ่งหน่วยเศรษฐกิจต่างๆ ทั้งฝ่ายครัวเรือนและฝ่ายผลิตก็จะต้องปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

ระบบเศรษฐกิจแบบผสม (Mixed Economy) เป็นระบบเศรษฐกิจที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและแบบสังคมนิยม ภาคธุรกิจและภาคเอกชนมีส่วนร่วมกันในการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ กรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน, ปัจจัยการผลิต หรือ สินค้าและบริการทั้งที่เป็นส่วนของเอกชนและของรัฐบาล

รัฐบาลจะเข้ามาแทรกแซงในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจในระดับแตกต่างกันไปกว่าจะในเรื่องของการมีกรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน หรือ ปัจจัยการผลิต หรือ สินค้าและบริการ, หรือในเรื่องของการทำการผลิตสินค้าและบริการ, หรือในเรื่องของการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจซึ่งอาจต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและภาคธุรกิจโดยใช้กลไกการค้าร่วมกันกับกระบวนการจากทางภาครัฐบาล

เศรษฐกิจนั้นต้องメリญกับการเลือกว่า ควรจะผลิตสินค้าที่ได้ทำการเลือกแล้วโดยใช้วิธีการผลิตอย่างไร จึงจะเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดหรือประหยัดมากที่สุด

3. ปัญหาผลิตเพื่อใคร (FOR WHOM)

เป็นการพิจารณาว่าสินค้าที่ผลิตได้จำนวนนั้น ควรจะกระจายหรือจัดสรรไปให้กับใครบ้าง ให้กระบวนการได้รับสินค้ามากน้อยแตกต่างกันอย่างไร จึงจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผลตอบแทนหรือรายได้จากการผลิตควรจะตกเป็นของใครบ้าง

1.6 ระบบเศรษฐกิจ (Economic System)

ในการแบ่งระบบเศรษฐกิจออกเป็นระบบต่างๆ จะยึดหลักในการแบ่งโดยพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้คือ

1. ประชาชนมีสิทธิในการมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือปัจจัยการผลิตมากน้อยเพียงใด
2. ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพมากน้อยเพียงใด
3. การแทรกแซงของรัฐบาลในการกำหนดทางเศรษฐกิจของภาคเอกชน
4. ให้อะไรเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาพื้นฐานในทางเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม หรือทุนนิยม (Free Enterprise Economy or Capitalism) เป็นระบบเศรษฐกิจที่ประชาชนหรือเอกชนมีสิทธิเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือปัจจัยการผลิตหรือในสินค้าและบริการที่ตนผลิตได้ และมีเสรีภาพในการจัดการกับทรัพย์สินหรือปัจจัยการผลิตได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสมโดยที่รัฐบาลจะไม่เข้าไปแทรกแซง นอกเหนือนั้นเอกชนยังมีเสรีภาพในการเลือกประกอบอาชีพหรือดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ตามที่ต้องการ ทั้งฝ่ายครัวเรือนและฝ่ายผลิตมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพและแสวงหารายได้ มีโอกาสในด้านความคิดสร้างสรรค์และประดิษฐ์

2. วิธีการอุปมาณ (Inductive Method) เมื่อกำรศึกษาจากกรณีอย่างแล้วนำมารูปเป็นกรณีทั่วไป เป็นการสร้างทฤษฎีขึ้นจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงโดยการรวมความรู้ของเด็กเรียนจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงอย่างมีระบบ แล้วนำมาสร้างเป็นข้อสรุปทั่วไป แล้วจึงเป็นทฤษฎี เช่น ในการทำวิจัยก็จะทำการรวมข้อมูลและข้อเท็จจริงต่าง ๆ เที่ยวกับปัญหาโดยเฉพาะ แล้วนำมานำเสนอข้อสรุปเพื่อวางแผนลักษณะที่นำไปโดยใช้เครื่องมือทางสถิติเข้าช่วย

1.5 ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

การที่ทรัพยากร่มีอยู่เพื่อใช้ในการผลิตและบริการมีจำนวนจำกัด ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในการบริโภคอุปโภคสินค้าและบริการได้ทั้งหมด ฉะนั้น จึงจำเป็นที่มนุษย์ต้องหาทางเลือกใช้ทรัพยากร่ม่าที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งนับได้ว่าเป็นปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่เกิดกับบุคคล กลุ่มบุคคล หรือประเทศที่ต้องหาทางแก้ไข

ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจอันสืบเนื่องมาจากกรณีทรัพยากร่มีอยู่จำกัดจะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อกันหนนมไม่ว่าในระบบเศรษฐกิจแบบใดหรือประเทศใด ซึ่งปัญหาดังกล่าวพิจารณาได้ดังนี้

1. ปัญหาผลิตอะไร (WHAT TO BE PRODUCED?)

ปัญหาแรก คือ ควรผลิตสินค้าและบริการอะไรบ้าง (what to be produced?) การที่จะผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดยอมเป็นไปไม่ได้ เพราะทรัพยากร่มีจำนวนจำกัด เพราะฉะนั้นทุกๆ สังคมต้องตัดสินใจว่าควรจะผลิตสินค้าอะไรบ้าง? จึงจะตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ดีที่สุด และเมื่อตัดสินใจได้แล้วว่า ควรเลือกผลิตสินค้าอะไร ก็ต้องทำการตัดสินใจต่อไปอีกว่า ควรผลิตสินค้าชนิดนั้นจำนวนเท่าใดเพื่อจะได้สามารถผลิตสินค้าได้ถูกต้องตามปริมาณของทรัพยากร่มีอยู่อย่างจำกัด

2. ปัญหาผลิตอย่างไร (HOW TO PRODUCE?)

เนื่องจากกรณีที่มีทรัพยากร่มีอยู่อย่างจำกัด เมื่อนำมาปัจจัยไปผลิตสินค้าอย่างหนึ่งมาก ก็จะทำให้เหลือทรัพยากรไปผลิตสินค้าชนิดอื่นลดน้อยลง ดังนั้นระบบ

ในตารางที่ 1.1 ราคาใช้ไก่สดตัวลงอย่างมากจากราคaphong ละ 0.93 ดอลลาร์ในปี C.C.1974 เหลือเพียงพองละ 0.69 ดอลลาร์ในปี C.C.1979 และ C.C. 1980 แต่ปริมาณการบริโภคไก่ไม่เพิ่มขึ้น กลับลดลง ซึ่งจากการนี้ไม่ตรงกับทฤษฎีที่ว่า เมื่อราคสินค้าลดลงจะซักขานให้ผู้บริโภคซื้อสินค้านั้นมากขึ้น ดันนั้นเราจึงกล่าวได้ว่า ทฤษฎีนี้ไม่เป็นจริงสำหรับกรณีของไก่ หรือไม่ก็ความมีการแก้ไขหรือปรับปรุงทฤษฎีเสียใหม่ ในกรณีของไก่ เป็นการอธิบายว่า jemand ปัจจัยอื่นๆ ที่สำคัญกว่าราคายังไก่ที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคไก่ของประชาชน นั่นคือ ในช่วงทศวรรษที่ 1970 เป็นระยะเวลาที่ประชาชนเสื่อมความนิยมในการบริโภคไก่เนื่องจากได้รับผลกระทบต่อการบริโภคไก่จะทำให้มูลค่าอย่างสั้นเมื่อเรสเทอรองลสูงซึ่งมีผลกระทบต่อการบริโภคไก่

จะนั่นทฤษฎีดังกล่าวควรได้รับการแก้ไขปรับปรุงในลักษณะดังนี้ "ถ้าราคางานค่าแรงขึ้น ประชาชนจะซื้อสินค้านั้นน้อยลง โดยกำหนดให้ปัจจัยอย่างอื่นคงที่" จากตัวอย่างทั้งสองข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าบริการทางวิทยาศาสตร์ สามารถนำมาใช้ในการสร้างทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ได้

จากตัวอย่างของการสร้างทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นเพื่อให้สมเหตุสมผล จึงจำเป็นต้องมีข้อสมมุติ (Assumptions) เพราะเศรษฐศาสตร์เป็นสาขานั่นของสังคมศาสตร์ที่วิเคราะห์เกี่ยวกับมนุษย์ ซึ่งมีปัจจัยต่างๆที่เราไม่สามารถควบคุมได้ เช่น รสนิยมของผู้บุริโภค ความเชื่อต่างๆ เกลาที่เปลี่ยนแปลง ฉะนั้นเราจำเป็นต้องตั้งข้อสมมุติให้ปัจจัยต่างๆคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง (ceteris paribus หรือ other things being equal)

ใน การสร้างทักษะทางเศรษฐศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีอยู่

226 กีด

1. วิธีอนุมาน (Deductive Method) เป็นการศึกษาจากกรณีทั่วไป แล้วนำมาสรุปเป็นกรณีเฉพาะ เป็นวิธีการสร้างทฤษฎีโดยอาศัยข้อสมมุติและการใช้เหตุผล โดยการตั้งสมมุติฐานขึ้นมาก่อนว่าสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกันมีความสัมพันธ์กันอย่างไร แล้วจึงนาหลักฐานหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงนำมาพิจารณาเพื่อหาเหตุผลตามลำดับโดยทำการทดสอบความถูกต้อง ว่าเป็นไปตามที่ได้ตั้งสมมุติฐานไว้หรือไม่ หากการทดสอบได้ข้อสรุปว่าทฤษฎีนั้นสามารถอธิบายข้อเท็จจริงได้ทฤษฎีนั้นก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ต่อไปได้

เศรษฐกิจของประเทศไทย รายได้ประชาชาติ รายได้รายจ่ายของรัฐบาล การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ภาวะการจ้างงานของประเทศไทย ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ ตลอดจนการดำเนินว่างประเทศ

การศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์เพื่อให้เกิดประโยชน์หรือใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจตลอดจนเพื่อให้เข้าใจการทำงานของระบบเศรษฐกิจได้อย่างครบถ้วน ผู้ศึกษาจะเป็นต้องศึกษาทั้งวิชาเศรษฐศาสตร์ด้านภาคและวิชาเศรษฐศาสตร์ด้านภาคควบคู่กันไป เพราะเศรษฐศาสตร์ทั้ง 2 แขนง มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้เด็ดขาด เพื่อพัฒนาระบบทุกภาคในประเทศไทยย่อมต้องดึงภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทย เช่น การันต์หยุดงานของคนงานในบริษัทแห่งหนึ่ง อาจมีผลกระทบต่อระบบการผลิตของประเทศไทย หรือการวางแผนประมาณของประเทศไทย ย่อมส่งผลกระทบต่อระดับการกินดือยตัวของประชาชน

1.3 ประโยชน์ของการศึกษา เศรษฐศาสตร์

วิชา เศรษฐศาสตร์ ได้เข้ามามีบทบาทต่อการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจของทุกประเทศมากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดกับบุคคล个体 ให้บุคคลหนึ่ง กลุ่มบุคคลหรือแม้แต่ระดับประเทศ ด้วยเหตุตั้งกล่าว การศึกษาในแขนงต่างๆ จึงมักนิยมรวมเข้าไว้ด้วยกันในหลักสูตรด้วย เพราะวิชาเศรษฐศาสตร์ จะให้ความรู้แก่ผู้ศึกษาในการตัดสินใจดำเนินธุรกิจ และเลือกสรรสินค้าและบริการตามความต้องการและความจำเป็น ตลอดจนการรู้จักใช้ทรัพยากร่างกายที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ด้วยอย่างเช่น นักธุรกิจควรมีความรู้ทางด้านเศรษฐศาสตร์ด้วย เพราะว่า ในการปกครองประเทศไทยให้มั่นคงและมั่งคั่งได้นั้น ประชาชนของประเทศไทยจะต้องมีความเป็นอยู่ที่ดี มีอาหารอุดมสมบูรณ์ และประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ สำหรับนักธุรกิจ ก็เช่นกันควรมีความรู้ทางเศรษฐศาสตร์บ้าง เพื่อใช้เป็นเครื่องชี้นำในการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจเพื่อภาวะทางด้านเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีผลต่อการดำเนินธุรกิจ

วิชาเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสัมพันธ์กับศาสตร์อื่นๆ มากมาย โดยเฉพาะสังคมศาสตร์ และการที่มีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น ปัญหาต่างๆ ก็ย่อมเกิดขึ้นเพิ่มตามไปด้วย ขณะนี้เพื่อให้การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมบรรลุผลสำเร็จ อาจต้องมีการนำเอาความรู้ในศาสตร์ต่างๆ มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน

1.4 ที่มาของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

คำว่า " ทฤษฎี " (Theory) หมายถึง การอธิบายอย่างมีเหตุผลและต่อเนื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ โดยปกติแต่ละทฤษฎีมักมีสมมุติฐาน (Hypothesis) เกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการหาความสัมพันธ์ เช่น ถ้าหากความต้องการสินค้านั้นลดลง ผู้บริโภคจะต้องการซื้อสินค้านั้นเป็นจำนวนมากขึ้น หรือ ถ้ารายได้ของผู้บริโภคสูงขึ้น เขายังบริโภคหรือเก็บออมได้มากขึ้น

ตั้งนี้ " ทฤษฎี " จะแยกปัจจัยต่างๆ ที่อาจเป็นตัวกำหนดที่สำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังต้องการอธิบาย ตัวอย่างเช่น ทฤษฎีเกี่ยวกับอุปสงค์จะอธิบายถึงความสำคัญของราคาสินค้า หรือรายได้ของผู้บริโภค ที่มีต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าของผู้บริโภค

เนื่องจากทฤษฎีเป็นสิ่งที่คิดขึ้นมาอย่างไม่มีตัวตน ฉะนั้น จะเป็นต้องมีการพิสูจน์ว่า ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือไม่

**ตารางที่ 1.1
ราคาและภาระนิภาคใช้ไก่**

ปี.ค.	ราคาไก่/กilo (ราศีปี 1979)	ภาระนิภาคไก่/หัว/ปี (จำนวนฟ่อง)
1974	0.93	288
1975	0.84	279
1976	0.89	274
1977	0.75	272
1978	0.69	278
1979	0.69	283